Jóna Dávid

Templomba vittek

Baranyi Ferenc Egyszerű szavak anyámhoz című versére.

Nagyanyám vitt a templom hidegébe apró szentnek,
nyaranta minden vasárnap délelőtt,
a tévében a legjobb rajzfilmek ekkor mentek,
melyekbe a képzeletem oly könnyen beleszőtt.

Fehér felkiáltójel volt a templom,
a vásárhelyi főtér szinte majdnem közepén,
úgy éreztem ott magam mindig,
mint váróterem sarkában kuporgó katonaszökevény.

A színes ablakokat néztem,
magamban ment egy belső mozi,
eltávolodásom nem biblikus volt,
sokkal inkább homéroszi.

Kérdéseimre nem volt igazi válasz,
vívódásaimmal magam maradtam,
nyálkás, majd pergamenszáraz ima
maradt a szívemben,
abban az adott, szent pillanatban.

Lázadónak mondott engem nagymamám,
de egyáltalán nem voltam, csak makacs,
kapaszkodtam, mint drótkerítésbe
a kunkorodó borszőlő kacs.

Ma már jobban értem:
nekem bizonyságot, reményt akart,
mert a hullámzásnak nem áll ellent,
a betonnal kiöntött sziklapart.

(2021)